

Пакъ на скалите Прометей — и дълго
Въ нощта звънътъ на тежките вериги
Ехтя, докле на някъде далечъ,
Въ недрата на безкрайността замре.

Сгъсти се мракъ. Безжизнената пустошь
Разчекна пасть и съ моренъ дъхъ въ нощта
Излѣхна своя вечно нямъ въпросъ.

